

Η μιντιοφόρος ελίτ στήνει «συναινέσεις»

Με προπομπό το ιδιόκτητό της μιντιακό σύστημα, η οικονομική ελίτ της χώρας τα δίνει όλα, για τη σταθεροποίηση στη σημερινή κατάσταση των κυβερνητικών πραγμάτων.

Του Νίκου Τσαγκρή

Η ουσία των πραγμάτων καθόλου δεν συνδέεται με την πραγματικότητά τους. Πέρα απ' το πραγματικό υπάρχει και η τυχαίοτητα, η ψευδαισθήση, το φανταστικό, το όνειρο.

Οι σουρεαλιστές ονόμαζαν σουρεαλισμό (υπερπραγματικότητα), ακριβώς τη συγχώνευση του πραγματικού με το φανταστικό. Πάντως, η ουσία των κυβερνητικών μας πραγμάτων (παραλυσία, αποσύνθεση, σήψη) σε καμιά περίπτωση δεν συνδέεται με την πραγματικότητά τους: η κυβερνητική ηγεσία φαντασιώνεται εξάντληση της τετραετίας και, για να ολοκληρωθεί η... συγχώνευση του πραγματικού με το φανταστικό, η οικονομική ελίτ της χώρας ονειρεύεται νέες... συναινέσεις. Και με προπομπό το ιδιόκτητο της μιντιακό σύστημα αγωνίζεται να τις επιβάλει, προκειμένου να σταθεροποιήσει την ουσία των κυβερνητικών μας πραγμάτων, (παραλυσία, αποσύνθεση, σήψη). Την «υπερπραγματικότητα» που, αδιατάραχη για τα επόμενα δύο χρόνια, θα τους βολεύει.

Εκείνο το απροσδόκητο μπαράζ κηρυγμάτων, εκκλήσεων, προσευχών και προτροπών του τύπου «αφήστε τα μίσση» και... «πάμε να φτιάξουμε μια κυβέρνηση ειδικού σκοπού», που ξεκίνησε από τα έδρανα της βουλής σ' αυτή την ανεκδιήγητη διεκδίκηση ψήφου εμπιστοσύνης της συγκυβέρνησης απ' τον εαυτό της - που δεν ήταν διεκδίκηση ψήφου εμπιστοσύνης της συγκυβέρνησης απ' τον εαυτό της, αλλά πρόβα εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας - ήταν μόνο η αρχή.

Η «γραμμή» των media

Δεν εννοώ - ούτε καν υπονοώ, ότι όλοι οι τύπου «πάμε να φτιάξουμε μια κυβέρνηση ειδικού σκοπού» βουλευτές, (είτε ανεξάρτητοι με... προοδευτικό πρόσημο είτε δεξιούληδες), ή κάτι άλλοι, του τύπου «δεν είναι σωστό να παίζουμε με το θεσμό του προέδρου», είναι βαλτοί.

Ούτε το αντίθετο. Διότι εκόντες - άκοντες (είτε ανεξάρτητοι με... προοδευτικό πρόσημο είτε δεξιούληδες), τη «γραμμή» της μιντιοφόρου οικονομικής ελίτ παπαγαλίζουν. Όπως την δίνει ο πρύτανης των διαπλεκόμενων media, (ο και εξ αίματος μέτοχος της συγκυβέρνησης) από το κυριακάτικο βήμα του:

Βήμα πρώτο, η πόρνη ιστορία: Η Ελλάδα έχει πάμπολλες πικρές εμπειρίες από τα παιχνίδια εξουσίας μεταξύ των κυρίαρχων κάθε φορά αντίπαλων πολιτικών σχηματισμών, μπλα, μπλα, μπλα...

Βήμα δεύτερο, το καχεκτικό παρόν: Τώρα πάλι, είναι οι πολιτικοί ανταγωνισμοί που ορθώνουν εμπόδια στην προοπτική οριστικής απεμπλοκής της ελληνικής οικονομίας από τον μακρύ κύκλο της υποχώρησης και της καχεκτικής ανάπτυξης, μπλα, μπλα, μπλα...

Βήμα τρίτο, η επάνοδος στην κανονικότητα: Ο ελληνικός λαός, χωρίς αμφιβολία, επιθυμεί την επάνοδο στην κανονικότητα, δεν θέλει να δει τους κόπους και τις θυσίες τόσων χρόνων να πάνε στράφι. Μπλα, μπλα...

Βήμα τέταρτο, τα εξουσιομανή κόμματα: Το δυστύχημα είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις δεν ανταποκρίνονται στην έκκλησή του. Τη διεκδίκηση εξουσίας προκρίνουν, αυτή πριμο-

δοτούν και απ' αυτή καθοδηγούνται.

Βήμα πέμπτο, τι να κάνουμε (η «γραμμή»): Θα μπορούσαν όλοι και ιδιαίτερος οι βασικοί ανταγωνιστές να βρουν έστω για τούτη την τελευταία επίμαχη διαπραγμάτευση του χρέους κοινό τόπο, κοινή στάση, κοινό σκοπό, μπλα, μπλα, μπλα...

Ο σκοπός που τους βολεύει

«Κοινός πολιτικός τόπος, κοινή πολιτική στάση, κοινός πολιτικός σκοπός», είναι η «γραμμή» της οικονομικής ελίτ της χώρας. Και, με προπομπό το ιδιόκτητό τους μιντιακό σύστημα, απεργάζονται την επιβολή του στο πεδίο της διακυβέρνησης. Φανερός στόχος η σταθεροποίηση της ουσίας των σημερινών κυβερνητικών μας πραγμάτων (παράδοση, παραλυσία, αποσύνθεση, σήψη). Η «υπερπραγματικότητα», όπως την είπαμε, που τους βολεύει.

Ας μην έχουμε ψευδαισθήσεις. Κι ας μην τρέφουν αυταπάτες τα κόμματα - συμπολιτευόμενα ή μη, κυβερνητικά ή μη, μνημονιακά ή μη. Η μιντιοφόρος οικονομική ελίτ δεν ορρωδεί προ ουδενός. Στο προσκήνιο καθοδηγεί, στο παρασκήνιο βυσοδομεί: αγοράζει και εξαγοράζει... συναινέσεις, πουλάει και ξεπουλάει συμμάχους, («όλα τα σφάζω - όλα τα μαχαιρώνω») προκειμένου να πετύχει τον σκοπό της, τη σταθεροποίηση της σημερινής συγκυβερνητικής πραγματικότητας.

Ου μην αλλά δια της παραδοσιακής μεθόδου της αποστασίας - πιο εύκολα δε, με τη δοκιμασμένη παραθεσμική μέθοδο σχηματισμού κυβέρνησης «ειδικού σκοπού», τύπου Παπαδήμου. Προεκλογικά ή μετεκλογικά, αναλόγως...

Αλλά δεν τελειώνουμε εδώ. Η μιντιοφόρος οικονομική ελίτ της χώρας ονειρεύεται και... συναινέσεις που υπερβαίνουν το στόχο της σταθεροποίησης στη σημερινή κατάσταση των κυβερνητικών πραγμάτων και αγγίζουν τη σφαίρα της γερμανικής πολιτικής και ιδεολογικής αφασίας. Υιοθετώντας την ιδεολογικά αποστειρωμένη εφαρμογή των «μεγάλων συνασπισμών»:

«Η λύση ενός μεγάλου συνασπισμού μεταξύ Νέας Δημοκρατίας και ΣΥΡΙΖΑ, κατά τα πρότυπα του αντίστοιχου Χριστιανοδημοκρατών - Σοσιαλδημοκρατών που εφαρμόστηκε δύο φορές τις τελευταίες δεκαετίες στη Γερμανία, θα ήταν ιδανική για την Ελλάδα.» καταλήγει σε μια... συναινετική παρέμβασή του ο υπ' αριθ. 2 άρθρογράφος του αλλοτριωμένου μιντιακού συστήματος.

Και για του λόγου το αληθές πετάει το μπαλάκι στην... Berlin Alexanderplatz: «Ειδικά τώρα που η χώρα πρέπει να ανασυγκροτηθεί εν ειρήνη μια τέτοια συνεργασία θα προσέφερε την καλύτερη και αποτελεσματικότερη διέξοδο, λένε χαρακτηριστικά οι Βερο-

